

soneti o pisačkoj mašini i radnom stolu

kolja mićević

I

za Jovicu Aćina.

Promenio sam trak-
u svoje Mašine
i sad je veći mrak
u slovima, Aćine!

U tim uslovima čak
promena znači ne
neki preokret jak
(mada ima jaćine)

koliko iznenadnu
Melanholiju/Setu
koja brizne na dnu

Sećanja, jer se tu
prethodna traka, poš-
-la u Koš, vrti još.

II

za Jovicu Aćina

Radni veći Sto
trebao bi mi
da sasvim primi
mojih četristo

udaraca! Sve čisto
u mojoj rimi
da bude, kao i mi
trpeć već isto

-rijsko zlo koje
sve nam nespokoje
svi vešto oko je-

dara, tih osovina,
da nas poslovi na
-dviše, Roso Vina!

III

za Zvonka Markovića.

Uz tutanj Hajde-
lberga-stroja
u grafičke gajde
duvam s troja

pluća! o daj hajde
upregni svoja
i ti, jer nema vajde
bez čista spoja

koji ubije podlô!
Tek smo lep odlo-
-mak odlomka

ovde: o gromka
olovna olovka:
slovima o lov ka!

IV

za Tonka Maroevića.

Od moga posla ni ce-
lov, ispod saća
moje braćne poznanice,
mene ne odvraća,

ali ove moje poslanice
(Noći, tim kraća!)
nastaju kao postranice
kada moja Pisaća

Mašina vezući do kraja
svoje niti lj
-ubavne, pije sok Raja

pa više ni cilj
nema, nit neki rok, a ja
još držim fitilj.

V

za Tonka Maroevića.

Prilazim, kao pultu,
svom Radnom Stolu
i sedam u nultu
tačku gde sto lu-

dosti raste u tlu
na kom Zdah Skolu
za pesničku kultu
-ru, na tom školju

neravnog reljefa
ja gajim, pose-
bno, moje želje fa

-ntastne što se
kroz belinu sedefa
stežu u kap rose.

VI

za Duška Puvačića.

Ovo je malo mesto,
Labastida! ali
tu dočeka me Sto
Radni ne mali

baš, koji sme sto
idejâ da raspali
i gde (kao Maestro
uz pult sa pali-

com iz koje iskaču
i bez pritiska ču
-dne zvučne iskre)

Svet što beše ra-
vno posaden iskre
-čem, u čast Ešera.

VII

za Jovicu Aćina.

Beg u sobu: vrata
vrta. To Stravinski
prostor obuhvata
dok strah vinski

svem tom pridodaje
opasne dimenzije,
pomera se brid odaje
iz kog dimne zmijs

palacaju lepezasto
ili se lepe za Sto
gde ispod lepih saća

odigrava se partija
koju izvode Pisaća
Mašina, Duh i Hartija.

Napomena uz ove sonete: Ovih sedam soneta nastalo je, zajedno s još 150 sličnih, i različitih, u obliku poštanskih razglednica koje sam slao, prijateljima, tokom decembra 1988. i januara 1989. godine, iz francuskog mestašca Labastide d'Armagnac, — dok sam, uporedno, prevodio SVESKE Pola Valerija. Ustvari, soneti su nastajali na marginama tog valerijevskog rada, u trenucima razumljive iscrpljenosti oko 3 sata ujutru. Njihov zajednički naslov mogao bi biti Maština mašina ili Faustove jaukalice, ili Faustove jaukalice, ili.

Kolja Mićević.

jesenje šetnje arvo mec

Lako raniti
zvukom harmonike,
krajikom žutog
lista.

* * *

Kako je slatko
pretvoriti se u pahuljicu!
Postati lak
kao nenapisani stih...
Svetle linije
ornamenti,
mrlje.
Kad doleti
žar-ptica,
mene već nema.

* * *

Motori,
koje smo pripremali,
bili su
slični.
Da ne razlikuješ
rad zločinca
od rada
pesnika.

* * *

Pa zar da ne budem vozač
trolejbusa? Umesto naziva
stanica, čitaću
svoje stihove.

* * *

Vešajući pelene na terasi
odjednom zastaješ,
potresen
svemirom.
Na vrhovima prstiju
svetluca zvezda.

* * *

Osamdeset godina radio je
profesor Suzuki
prestao je da radi i otišao
sav papir i sve knjige
sačuvali su početnu belinu

jesen aleksandar makarov—krotkov

Duša se ovlažila.
primakao sam je vatri —
zamirisalo je na paljevinu.

* * *

Petar Prvi
sekao je sekao je
iverje je letelo
prosekao je prozor u Evropu
ali vrata nije uspeo

KRILO

otrcalose izbledelo već mi ne smeta
pa ne umem da letim
kao ranije

MRTVA PRIRODA

otišao je trolejbus
osušilo je trolejbus
osušilo se mastilo
pesmica je otpevana

* * *

dvadeset godina
pripitomljavao sam mrava

jednom je primetio:
pa ti napreduješ

Arvo MEC rođen je 1937. godine u Talinu (Estonija). Piše na ruskom i estonskom jeziku. Objavio je dve knjige pesama: »Jesenje šetnje« (1970) i »Nestajem u proleću« (1973). Završio je Institut za književnost (seminar za poeziju) i postdiplomske studije na katedri za umetničko prevodenje. Doktorirao je sa temom »Problemi prevodenja estonskog slobodnog stiha na ruski jezik«. Od 1975. godine radi u redakciji časopisa »Novi svet« (Новый мир), sada kao konsultant za poeziju. Pored više teorijskih i esejističkih tekstova o slobodnom stihu, značajno je njegovo prisustvo u književnom životu Moskve (vodi »Pesnički klub na Taganjici« — okuplja mlade pesnike koji isključivo pišu slobodni stih). Jedan od članova toga »Kluba« je i mladi pesnik Aleksandar MAKAROV-KROTKOV koji svoju pravu pesničku afirmaciju tek očekuje.

Pesme Arva Meca i Aleksandra Makarova-Krotkova, koje ovde donosimo, objavljene su u listu »Moskovski autotransport«.

Sa ruskog preveli Vesna Vasić-Vučjić i Nikola Vučjić